

AUTE

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 27 de març de 2008

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal de la Sra. M.V.R. va sol·licitar, per escrits de data 4 i 11 de juny de 2007, la determinació d'una mesura provisional consistent en l'atribució de l'ús de la residència estival ubicada a Port de la Selva, a favor de la Sra. M.V.R..

Per escrit, de data 2-7-2007, la representació processal del Sr. A.R.A. es va oposar a l'adopció de la referida mesura.

II.- L'Hble. Batlle va dictar aute, de data 13-7-2007, en el qual s'acorda el que segueix: "DECIDEIX: No donar lloc a la mesura provisional sol·licitada per la Sra. M.V.R. en el seu escrit de data 4 de juny del 2007".

III.- La representació processal de la part agent ha formulat recurs contra la resolució dictada a la instància. Així, per escrit de 6-11-2007, va articular les seves conclusions, en virtut de les quals demanava la revocació de l'Aute d'instància en atenció als motius contemplats en el mateix.

Per el contrari, la representació processal del Sr. A.R.A. va presentar escrit de contesta a les conclusions, de data 3-12-2007, segons el qual demanava que es procedís a la confirmació de la resolució d'instància i amb imposició a la part recurrent de les costes d'aquesta alçada.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els motius o greuges en els quals es fonamenta el recurs són, en essència, els següents. En primer terme, entén que res s'oposa a que les parts demanin una mesura cautelar que revesteixi menys urgència i necessitat, però que abasta al patrimoni de la família, atès que l'article 51 LQM admet que les mesures puguin atendre a la conservació i administració dels béns del matrimoni. En segon terme, afegeix que el Sr. Rebés ha deixat d'utilitzar el referit bé immoble i el tancament de l'habitatge no fa sinó degradar-lo. I, en darrer terme, manifesta que la casa pertany a ambdós consorts, però va ser posada a nom de l'espòs.

El primer extrem que ha de ser analitzat és el relatiu a l'argument que la casa pertany a ambdós consorts, però que la titularitat està a nom de l'espòs. En aquest sentit, només cal ressenyar la diferència entre els processos de crisis matrimonials en els quals es determinen les mesures provisionals i definitives i aquells altres procediments, diferents dels anteriors, en els quals es ventila la liquidació del règim econòmic matrimonial. És en aquests darrers, en els que es concreta el règim de la titularitat conforme als principis de titularitats formals, on s'examina el tancament del sistema mitjançant l'establiment d'una situació de comunitat per a les titularitats dubtoses i les demés qüestions que fan referència a la liquidació del règim econòmic matrimonial. Des d'aquesta òptica, s'ha de desestimar el present motiu o greuge, tota vegada que la qüestió relativa a la titularitat del bé immoble situat a Port de la Selva no pot ésser objecte del present procediment.

II.- En segon terme, convé analitzar de forma conjunta els arguments consistents en que el bé immoble no s'utilitza i que, per tant, pot ésser objecte d'una mesura de conservació i tanmateix, que encara que es tracti d'una situació de menys urgència i necessitat pot ésser objecte d'una mesura provisional.

Tampoc poden prosperar aquests arguments. En efecte, aquesta Sala ha tingut ocasió de manifestar-se en reiterades ocasions sobre l'abast de les mesures

provisionals. Així, s'ha indicat que les mateixes s'adopten per a solventar el problema de la interinitat entre la presentació de la demanda i contesta i/o demanda reconvençional i fins el dictat de les mesures definitives per sentència. I aquestes mesures provisionals es troben caracteritzades, en consonància amb l'article 51 LQM, com a expedients que s'adopten apreciament la necessitat i urgència del cas i a més tenint en compte que s'han de limitar als supòsits previstos en el referit article.

Des d'aquestes coordenades, esdevé forçós concloure que la pretensió relativa a l'ús d'un habitatge vacacional pot ésser objecte de mesures definitives, si així ha estat interessat per les parts litigants, però no pot formar part de les mesures provisionals, no solament perquè, com encertadament ensenya el jutge a quo, no existeix cap raó d'urgència ni de necessitat, sinó també perquè la única atribució de l'ús de l'habitatge que la norma preveu (art. 51 LQM) és la relativa a l'habitatge familiar; extrem que s'adequa perfectament amb la natura i les funcions de les mesures provisionals i que, com ja s'ha dit, s'adreça a cobrir l'interinatge entre l'adopció de les mesures definitives i l'inici del procés mitjançant els escrits rectors.

III.- En el sentit exposat, les mesures que es poden adoptar com a provisionals abasten a la separació dels consorts, l'atribució de l'ús de l'habitatge familiar, la guarda i cura dels fills menors, la contribució a les càrregues del matrimoni, la conservació i administració dels béns del matrimoni, així com la pensió pels fills. I en aquest enunciat, que no pot ésser entès com a enumeratiu o *numerus apertus*, solament s'inclou l'ús de l'habitatge familiar i no dels altres habitatges, a la vegada que no es pot entendre inclosa en la conservació i administració de béns del matrimoni, l'atribució de l'ús d'un bé titularitat privativa d'un dels esposos, atès que el caire restrictiu de la norma i la seva connexió amb les raons d'urgència i necessitat aboguen necessàriament per la solució negativa.

IV.- En atenció a tot allò que s'ha exposat, procedeix refusar el recurs interposat. Nogensmenys, atesos els interessos en conflicte, no s'escau efectuar imposició de les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia
d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs interposat per la representació processal de la Sra. M.V.R. CONTRA L'Aute, de data 13-7-2007, dictat per l'Hble. Batlle i procedeix confirmar íntegrament la seva part decisòria. No procedeix efectuar imposició de les costes processals d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-